

maa det erindres, at det er disse lokale Myndigheder, der have rejst Spørgsmaalet, og det bliver deres Sag at stille det ud af Verden ved at modtage de Forslag, man her vil gaa ind paa. For øvrigt har jeg netop paa Grund af den Maade, hvorpaa Landstinget første Gang tog Spørgsmaalet, stillet mig saaledes, at jeg har sagt: Nu vel, jeg kan finde mig i Flytningen, hvis man vil bevilge den, men jeg behøver den ikke.

Det ærede 5te Medlem for 2den (Gunn) accentuerede, at her ikke er Tale om et rent finansielt Spørgsmaal. Ja, ganske vist er der Tale om tekniske Spørgsmaal — det vil der jo altid være ved Jærnbaneanlæg —, men jeg har Ret til at se Spørgsmaalet som væsentlig finansielt, og det har jeg altid gjort. Jeg har fra først af forlangt en Sum til at udvide Viborg Station og har sagt: naar jeg faar den, har jeg, hvad jeg behøver, men jeg kan ogsaa modtage en Bevilling til Flytning af Stationen. At Sagen nu fremtræder som et særligt Lovforslag, har jeg forklaret mange Gange, er af rene Hensigtsmæssigheds Hensyn; oprindelig var det en Bevilling paa Finansloven, men den blev taget ud af Finansloven, fordi jeg i Fjor troede, at jeg kunde faa Sagen hurtigere afgjort ved særlig Lov. Finansloven kunde først ventes til April, men den særlige Lov haabede jeg at faa allerede til Nytaar. Nu er der gaaet 15 Maanedre, og Sagen er endnu ikke afgjort, men det er ikke min Skyld. Selvfølgelig er der Tale om tekniske Spørgsmaal og en teknisk Undersøgelse, og det er vistnok Tinget og Udvalget fuldt bevidst. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem er berettiget til at sige, at man ikke har sat sig ind i Enkelthederne i teknisk Henseende og ikke haft behørig Interesse derfor; de ere virkelig bleve behandlet ret omhyggeligt her, og de ere ikke blot bleve behandlet her i Aar, men ogsaa i Fjor. Jeg kan derfor ikke erende, at det ærede Medlems Udtalelse er rigtig. Jeg kan godt modtage Forslaget om Flytning, men jeg kan ikke forlange det. Det ærede Medlem nævnte igen en Erklæring fra en Embedsmand og oplæste et Stykke deraf. Jeg fastholder, at naar man læser Erklæringen som Helhed, lader den sig vel forene med den anden Erklæring. Det var de vedkommende Embedsmænds Sag at udtale særlig deres tekniske Skøn om, hvad der var fordelagtigt. Naar det ærede Medlem mener, at jeg vilde kunne tænke mig Muligheden af at lade de paagældende undgælde for, at deres Erklæring fremdrages her, er det en højt urimelig Opfattelse. Naar jeg selv officielt har

meddelt Udvalget disse Embedsmænds Erklæring, og Udvalget kan lade den trykke, hvorledes skulde det saa falde mig ind at lade disse Embedsmænd undgælde for, hvad det ærede Medlem siger her i Rigsdagen? Nej, det maa det ærede Medlem ikke forudsætte endogsaa blot som en tænkt Mulighed. Generaldirektørens Erklæring er naturligvis for mig den afgørende, og efter at han har analyseret de øvrige Erklæringer, ender han med at sige, at for Jærnbandedriften er det ikke af afgørende Betydning, hvilken Udvej man vælger, om man vil blive, hvor man er, eller flytte. Altsaa Jærnbanen har ingen Driftsinteresse eller teknisk Interesse at varetage i dette Spørgsmaal. Vil man af lokale Hensyn flytte Stationen, kan man gøre det, men det kan ikke paatræves som nødvendigt eller blot som ganske særlig nyttigt fra Jærnbanevesenets Standpunkt, og det er en overmaade fornuftig Erklæring, som der intet er at sige til. Der er som sagt teknisk set ingen Driftsinteresse i Spørgsmaalet. Ganske vist vindes der noget ved det antydede Forslag, men der tages ogsaa noget; blandt andet faar man en betydelig Strækning op til den flyttede Station, som man undgaar under de nuværende Forhold. Jeg har talt saa ofte og saa meget om denne Sag, at jeg ikke ønsker at omtale den nærmere. Det behøves vist heller ikke, thi Sagen ligger vistnok klar for alle. Spørgsmaalet er, om man skal udvide Stationen der, hvor den ligger, hvad Statsbanedriften kan lade sig nøje med, endogsaa i Forslagets reducerede Form, eller om man skal flytte Stationen og da bevilge de dertil fornødne Midler for at imødekomme de lokale Ønsker. Saaledes og ikke anderledes maa Spørgsmaalet stilles, og saaledes har det altid været stillet. Hvorledes det end maatte gaa, er det ganske sikkert, at man vil faa sine Ønsker opfyldte, som man har fremsat her til Tinget, om at faa en tarvelig Station bygget enten paa det ene eller det andet Sted, og saa faar man at se, om man vil være særdeles tilfreds med det, man saa er i Stand til at tilvejebringe.

Breinholdt: Jeg erkender, at den højtærede Indenrigsminister har Ret, naar han siger, at der endnu gives en anden Udvej foruden den af mig anviste, nemlig den, at anlægge en foreløbig Station paa det Punkt af Aalestrupbanen, hvor den kan komme saa nær til Byen som muligt, uden at præjudicere Spørgsmaalet om Flytning eller Ikke-Flytning. Jeg erkender tillige, at han har Ret i, at derved vindes den Fordel, at Spørgsmaalet om Flytning eller Ikke-